

Underbilag 8 til bilag 7Ribe bispeembede.

Ribe, den 18. april 1950.

Det høje kirkeministerium har i skrivelse med bilag af 1. april 1950, journal nr. 4 y 1648, udbedt sig en erklæring fra mig til brug for landstingsudvalget, der har lov nr. 287 af 30. juni 1922 til revision, angående „adgang for folkekirkens præster til fremtidig for eget vedkommende at kunne begære stiftsbåndsløsning tilstillet“.

I den anledning skal jeg udtale følgende:

Ønsket om stiftsbåndsløsning er fremkommet fra nogle præster i Fyns stift. Disse præster anerkender ikke biskop Ølgaards ordination af kvinder til præster, så de „finder det vanskeligt på redelig vis at være under hans tilsyn“, og de mener, at „Fyns stift har fået en særstilling indenfor den danske kirke“.

Det er vel egentlig det sidste, at Fyns stift skulle indtage en særstilling indenfor den danske kirke, der er disse præsters egentlige samvittighedskonflikt. Dette syn må hvile på en noget anden opfattelse af bispeembedet end den danske kirkes almindelige, og den omstændighed, at Danmarks øvrige biskopper hverken har brudt eller tænker på at bryde fællesskabet med Fyns biskop, og at heller ikke Nordens biskopper tænker på at bryde fællesskabet med Danmarks kirke, fordi der i denne er ordineret kvinder, hvad der for mig var den reelle betydning af det nordiske bispemøde i Finland 1949, viser tydeligt, at Fyns stift ikke indtager en særstilling indenfor den danske kirke. Ganske vist skal ifølge en bladartikel i „Kristeligt Dagblad“ den 15. april d. å. en svensk præst, Rosendahl i Osby, have nægtet at tage en dansk mand til alters, fordi han tilhørte en kirke, der ordinerede kvinder. Han tog ham dog alligevel til alters; men det interessante er, at pastor Rosendahls betænkelighed ikke grundede sig på, at danskeren var fra Fyns stift — om han var det, er ikke oplyst —, men fra *Danmarks kirke*, der altså for ham anskuedes som en enhed.

Tilladelse til, at en præst må kunne løse stiftsbånd, uden at menigheden følger med, kan jeg ikke anbefale. I bekendtgørelse af 1. april 1950 § 8, er der givet *menigheden* under visse omstændigheder ret til stiftsbåndsløsning, når præsten indvilliger i at følge menigheden. Heri ligger det rigtige syn, at menigheden og dens præst hører sammen; de er „viet tilsammen som munken med sin kappe“. Præsten er kun et medlem af menigheden. Han har blot fået en særlig tjeneste i denne, og derfor kan han ikke løse stiftsbånd uden sammen med menigheden.

Administrativt ville en sådan tilladelse desuden føre til et meningsløst virvar. Hvordan skulle f. eks. den biskop, til hvem der er løst stiftsbånd, holde visitats der, hvor præsten, men ikke menigheden, har løst stiftsbånd? Hvordan skal han føre tilsyn med præstens udøvelse af prædikeembedet, sakramenternes forvaltning og sjælesorgen, når menigheden, i hvilken denne tjeneste udøves, hører ind under sit eget stifts biskop?

Jeg kan ikke se andet, end at den ønskede præstefrihed vil være et vildskud på vor frihedslovgivning. Den vil føre til opløsning af den folkekirkelige orden, bryde stifternes gamle, geografiske enhed og blive en kilde til splid mellem præst og menighed, hvorfor jeg må fraråde, at andragendet imødekommes.

M. C. Lindegaard.

Til kirkeministeriet.